

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש

פרשת קורח

הגיליון השבועי לכל יהודי 911

כ"ט בסיוון התשס"ד
(18.6.04)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב



יש חדש

עצרת העשור ביום שני בערב

ההתוועדות החסידיית המרכזית לרגל יום ההילולא העשירי של הרבי מליובאוויטש תהיה אי"ה ביום שני, אור לג' בתמוז (21.6), בשעה 6:30 בערב, בהיכל יד-אליהו בתל-אביב. בין האורחים בעצרת הרב יהודה-לייב גרונו, מזכירו של הרבי, הרב דוד יוסף, רבה של הר-נוף בירושלים (שידבר על דרכו המיוחדת של הרבי בפסיקת הלכה) ואורח מיוחד מארה"ב — הרב אברהם שטרנברג, בעבר מצוות ה'חוזרים' של הרבי וכיום שליח הרבי בניר-לונדון, קונטיקט. בין לבין יוגנו ניגונים חסידיים, שנבחרו מתוך הניגונים שלימד הרבי או שהיו חביבים עליו, עם ר' אברהם פריד, ר' מנדי ג'ירופי ומקהלת חסידי חב"ד ומקהלת הילדים ניצוצות עם ר' דני פינקלמן. הבטיחו לעצמכם כרטיסים בבתי-חב"ד ברחבי הארץ. לפרטים: מרכז צעירי-חב"ד, טל' 03-9607588.

מנהגי יום ההילולא

על-פי הוראת ועד רבני חב"ד ורבני קהילות חב"ד ברחבי העולם נוהגים חסידים לקיים בקשר ליום ההילולא ג' בתמוז את המנהגים שתיקן הרבי לאחר הסתלקות הרבי הקודם. בשבת-קודש זו משתדל כל אחד ואחד לעלות לתורה (אפשר לעשות כמה מניינים לקריאת התורה). ביום שני, לפני השקיעה, מדליקים נר-שמה. ביום שלישי בבוקר, אחרי התפילה, כותבים 'פדיון-נפש', מניחים אותו בספר של הרבי, ומשגרים אותו כדי לקראתו על הציון הקדוש (מספר הפקס: 001-718-7234444). נותנים תוספת צדקה למוסדותיו של הרבי, לומדים פרקים ממאמר החסידות האחרון שמשר, 'אתה תצווה', וכן פרקי משנה שמתחילים באותיות שמו הקדוש. כמרכן מקיימים התוועדות חסידיית.

זמני השבוע

ייושלם ת"א	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
8:12	7:19	7:28	7:20	7:12
9:20	8:25	8:31	8:34	8:30

פרקי אבות: פרק ד

פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il

דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

האמת מחברת את הפכים

יש כאן שני קטבים של מהות אחת שלמה. אנו נדרשים לחבר יחדיו כאב ושמחה, צער ותקווה, בכי ושירה, אנחה ואמונה, געגועים וציפייה



הצער, הכאב, הבכי והגעגועים — הם תגובה טבעית מתבקשת כשמגיע יום כזה, אבל הם כשלעצמם מביאים לידי דכדוך-הנפש וממקדים את תשומת-הלב בעבר. אנחנו זקוקים לאנרגיות של מרץ, שמחה, תקווה ואמונה כדי להוסיף לפעול ולהפנות את הפנים קדימה.

מצד שני, לחגוג ולשמוח בלי לחוש את הכאב והצער ובלי להזיל דמעה רותחת על עשר שנים קשות כל-כך — זו ודאי תגובה שלא במקומה, ואפילו תמוהה. חייב להיווצר כאן שילוב של כאב ושמחה, בבחינת 'גילו ברעדה'. זה שילוב קשה, ובמבט ראשון בלתי-אפשרי, אבל הרבי לימדנו לחבר הפכים ולמזג את הקצוות.

מתוך החושך יאיר האור

הכאב נובע מהמציאות הכואבת, והשמחה באה משום שאנו יודעים מה הרבי רוצה שנעשה. הוא אינו רוצה לראות אותנו יושבים מדוכדכים, אלא רוצה לראות אותנו מלאי מרץ ויוזמה, ממשויכים בעוז את מפעליו הכבירים, מעודדים כל יהודי, ומפחים תקווה ואמונה בלב המוני בית-ישראל.

השמחה באה גם משום שאנו יודעים שהעלם והסתר זה הוא שלב-מעבר לקראת הטוב הגדול. עוד מעט נזכה לקיום הבקשה "שמחנו כימות עינינו", ומתוך החושך הגדול והערפל הכבד יאיר האור המופלא של הגאולה האמיתית והשלמה.

אם מבקשים להגדיר בשתי מילים את תמצית שיטתו של הרבי מליובאוויטש, ההגדרה הקולעת ביותר היא — חיבור הפכים. קו מרכזי זה בא לידי ביטוי בתפיסת-עולמו הכללית, בדרך הנהגתו, בהתייחסותו לשאלות ציבוריות וגם בשיטתו בלימוד התורה. הוא רואה תמיד לנגד עיניו צד אחד וצד שני ומוצא את שבי-הזהב המחבר בין הניגודים.

הנטייה הטבעית של בני-אדם היא לנטות לצד אחד ולהתעלם מהצד השני. בדרך זו נעשים החיים פשוטים וברורים. השחור הוא שחור והלבן לבן, ואין צורך להתמודד עם גוני אפור. אבל דרך זו אינה אמיתית. האמת, מעצם הגדרתה, חייבת להיות שלמה ומקיפה, והיא חייבת לראות את התמונה הכוללת, גם אם היא מורכבת ורבת-סתירות (לכאורה).

בכי או הילולא?

אנחנו חושבים על עיקרון יסודי זו בשיטתו של הרבי כשאנו מתקרבים לג' בתמוז, יום ההילולא העשירי של הרבי. מצד אחד, עצם המחשבה שחלפו עשר שנים מאותו יום מז, גורמת כאב וצער עמוקים ביותר. עשר שנים של העלם והסתר. עשר שנים שבהן חסרים לנו כל-כך קולו של הרבי, התייחסותו הבהירה לבעיות השעה, חיובו המעודד, מעייץ תורתו השופע, מחזה הקדושה של התפילה במחיצתו, תקיעות השופר שלו ועוד ועוד.

ומצד שני, יום זה נקרא על-פי מנהג ישראל — יום הילולא. הילולא היא מילה ארמית ופירושה — שמחה גדולה, שמחת חתונה. איך אפשר לשמוח ביום כואב כל-כך? איך אפשר לערוך הילולא ביום שבו אירע ההעלם וההסתר הגדול?

כאן אנו נדרשים ליכולת חיבור הפכים. יש כאן שני קטבים של מהות אחת שלמה. אנו נדרשים לחבר יחדיו כאב ושמחה, צער ותקווה, בכי ושירה, אנחה ואמונה, געגועים וציפייה. כל אחת מהתחושות הללו, כשהיא לעצמה — פגומה. רק השילוב של כולן יחדיו יוצר את הגישה הנכונה והאמיתית ליום הזה.

לתת לקב"ה מן המובחר

לדעה הראשונה זה דין מיוחד בתרומה, לתת לכהן מן היפה. על-כך, כשאין מפרישים מהמובחר יש כאן עוון.

הכרח הידור במצוות

גם על-פי הדעה השנייה נדרש האדם להדר במצוות ולתת לקב"ה מן היפה. אמנם אין לחייבו ולכופו להדר במצווה, אך עליו לזכור, שאם אינו מהדר במצוות, לא רק שחסרה לו המעלה של הידור מצווה, אלא יש בזה מעין נשיאת עוון. הדבר נחשב חיסרון במצווה עצמה ממש.

ומצד שני – "מרובה מידה טובה". מכאן אפשר ללמוד את המעלה הנפלאה של הידור במצוות: כאשר מקיימים מצוות בהידור, נוסף על השכר על ההידור שבמצווה – יש הוספה גם בשכרה של המצווה עצמה, שכן על-ידי ההידור נעשית המצווה עצמה נאה ומושלמת יותר.

(לקוטי שיחות כרך לג, עמ' 120)

ב כמה וכמה מקומות בתורה מוזכר הצורך לתרום לקב"ה מהטוב והמובחר דווקא. הדברים מופיעים ברמב"ם כהלכה למעשה: "כל דבר שהוא לשם האל הטוב יהיה מן הנאה והטוב. אם בנה בית תפילה – יהיה נאה מבית ישיבתו [=מהבית הפרטי]... הקדיש דבר – יקדיש מן היפה שבנכסיו".

גם בפרשתנו, המדברת בסופה על דיני התרומה לכהנים, מציינת התורה את הצורך להפריש לתרומה את המובחר (ה'חלב'): "ולא תישאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו". כלומר, שכאשר תפרישו את הטוב והמובחר, לא תישאו עליו חטא.

שתי דעות

בפירוש ההוראה הזאת מצאנו שתי דעות: דעה אחת (הספרי והרמב"ם) שזו חובה גמורה להפריש תמיד מן המובחר – "אם הפרשתם אותו שלא מן המובחר – אתם בנשיאות עוון". אין זה הידור מצווה בלבד לתרום מן המובחר, אלא יש איסור לתרום שלא מן המובחר.

דעה שנייה (הגמרא והרמב"ן) אומרת, שהאיסור הוא רק לתרום מן הרע על היפה. כלומר, אם הסחורה טובה, ומפרישים לתרומה את החלק הרע שבה – אזי עוברים על חטא. אולם לדעה זו אין איסור לתרום מהסחורה הרעה על הרעה ומן הבינונית על הבינונית; ואפילו אם האדם תרם מן הרעה על היפה – אף שעבר על איסור – בדיעבד תרומתו תרומה.

דין מיוחד בתרומה?

יסוד ההבדל בין שתי הדעות הללו נעוץ בשאלה אם החובה המוזכרת בפרשתנו, לתרום מן היפה, זה פרט בחיוב הכללי לתת לקב"ה מן הטוב והמובחר, או שזה דין מיוחד בתרומה:

על-פי הדעה השנייה, זה פרט בחובה הכללית. יש הידור מצווה בכל המצוות – "התנאה לפניו במצוות" – לתרום לקב"ה מן המובחר. משום כך אין לומר שאם האדם לא נתן מהמובחר הוא חוטא, כי בסך-הכול החסיר הידור-מצווה בלבד, ואי-אפשר להענישו על שלא הידר במצווה. לעומת זאת,

מן המעייץ

נושא השבוע: שלום ומחלוקת

אותם לידי גאווה ויהירות. שורש הרע הזה התחיל אצל קורח, שהיה מיוחס.

(רבי נפתלי מרומשיץ)

אמרת השבוע

תשובה ברורה...

הרבי מליובאוויטש, למרות היותו מפורסם כל-כך, נהג 'הצנע לכת' בכל הקשור להנהגותיו האישיות והשתדל להסתיר מעיני הציבור. פעם אחת רצה אחד החסידים, ממקורבי הרבי, לברר איך הוא נוהג לקפל את התפילין (אם הרצועות אסופות בצד אחד או בשני הצדדים כ'כנפי יונה').

בהזדמנות הקרובה, כשנכנס אל הרבי, שאלו איך הוא נוהג לקפל את התפילין.

השיב הרבי: "אני נוהג כפי שאבי היה נוהג".

הוסיף החסיד לשאול: "ואיך היה האבא נוהג לקפל את התפילין?"

נענה הרבי: "מן הסתם כפי שאביו נהג..."

מחלוקת לעצמו

"ויקח קורח בן-יצהר בן-קהת בן-לוי ודתן ואבירם בני-אליאב" (במדבר טז, א). לא נאמר ויקחו קורח ודתן ואבירם, אלא "ויקח קורח", בלשון יחיד, משום שכל אחד ואחד משך במחלוקת זו לצד עצמו וחשב על עצמו בלבד. (מעיינה של תורה)

מחלוקת בתוך העדה

זהו שנאמר (אבות ה, ז): "איזוהי מחלוקת שאינה לשם שמים, זו מחלוקת קורח וכל עדתו". לכאורה הייתה המשנה צריכה לומר "מחלוקת קורח ומשה" ולא "מחלוקת קורח וכל עדתו"? אלא שבתוך עדת קורח עצמה הייתה מחלוקת, וכל אחד ואחד מהם ביקש את הכבוד לעצמו.

(יערות דבש)

ממשיכי קורח

"ובני קורח לא מתו" (במדבר כו, יא). לצערנו מצויים בכל דור ודור יורשיו של קורח וממשיכי דרכו.

(ספר השיחות תש"א)

לא לוקחים לבד

"ויקח קורח", "לקח את עצמו" (רש"י). קורח, שנתברך במעלות רבות כל-כך – היה מיוחס, עשיר ופיקח – אולי היה ראוי להיות מנהיג בישראל. אלא חטאו היה בכך שניסה לקחת זאת בעצמו ולא המתין שיציעו לו זאת. אלו דברים שאין אדם בא ונוטלם מעצמו.

(רבי בונם מפשיסחה)

הארון מחייב שפלות

במדרש נאמר שקורח היה חכם גדול ומטועני הארון. אף שהיה מנושאי הארון, לא שם ליבו שמידות הארון היו שבורות, "אמתיים וחצי אורכו ואמה וחצי רוחבו", דבר שבא להורות את מידות הענווה, השפלות ושיברון-הלב; ואילו קורח התנשא לבקש גדולה.

(רבי עקיבא סופר)

ייחוס ומשמעותו

אמנם ייחוס אבות הוא דבר חשוב וטוב, בתנאי שהוא מביא את האדם להערכת שפלות עצמו לעומת גדלות אבותיו ומעוררו לעשייה. אצל רבים הייחוס מקלקל את השורה, ומביא

מהפך בנפש

הסיפור מתחיל לפני קצת יותר מעשר שנים. במשרדו של הרב אליהו זילברשטיין, שליח הרבי מליובאוויטש באוניברסיטת קורנט שבניו יורק, צלצל הטלפון. מעברו השני של הקו נשמע קול נרגש של גבר מבוגר. סיפורו נגע ללב:

"נולדתי בלודז' וכל משפחתי נספתה בשואה. בחסדי ה' שרדתי, ולאחר המלחמה היגרתי לארה"ב. התחנתי ונולדו לנו שני בנים. אנחנו שומרי מצוות ושני ילדינו התחנכו במוסדות דתיים. כשגדלו, שלחנו אותם ליישיבה יוניברסיטי. הבן הגדול התחתן בשישה טובה וגם הצעיר עמד לשאת צעירה שומרת מצוות. "ומן-מה לפני חתונתו ביטלה הכלה את הנישואין. ליבו של הבן נשבר. אט-אט החל להתנתק מהקהילה היהודית המקומית וגם מחיי תורה ומצוות בכלל. באותו זמן השלים לימודי רפואה.

"יום אחד הודיע לנו כי הכיר אחות נוצרייה ובקרוב הוא עתיד להתחתן עמה. היינו בהלם מוחלט. ניסינו להניאו מכך בתחינות ובכבינות – ללא הועיל. להפך, הלחץ מצידנו גרם להתנתקותו גם מאיתנו. כשניסינו להבטיחו לו כי יותר לא נזכיר מילה בנושא, כבר היה מאוחר מדי.

"מאז חלפו קרוב לשתיים-עשרה שנים שבהן נמנע בנו בקנאות מכל קשר עמנו. אין צורך לתאר את כאבנו. בתקופה הראשונה לא ידענו עליו כלום. שכרנו בלש פרטי כדי לדעת את מקום מגוריו. כך גם נודע לנו כי סיים בהצטיינות את לימודיו וכי הוא נחשב רופא מוקדם מאוד בתחומו – אף, אחן וגרון."

האב השתתק. נשימותיו הכבדות העידו על התרגשותו. "מה מביאך דווקא אליי? ניסה הרב זילברשטיין לסייע לו.

"לאחרונה נודע לנו כי הבן עבר לאיטקה וחשבנו שאולי תוכל לעשות משהו בנדון", ענה האב בקול חנוק.

"אבל אם הוא התנתק כל-כך מיהדותו וממשפחתו, מדוע יסכים להיפגש אליי?", תהה הרב זילברשטיין.

"אתה צודק", השיב האב, "ובכל-זאת אני רוצה לקוות שתצליח למצוא מסילות לליבו."

הרב זילברשטיין סיפר על כך לרעייתו ויחידו הגו השניים רעיין: היא תזמין תור אצל הבן (הרופא) כדי להתייעץ עמו בבעיה בריאותית שהיא סובלת

חיים נצחיים

לאחר הסתלקות הרבי הקודם, כ"ק אדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש, הרבה חתנו וממלא-מקומו, הרבי מליובאוויטש, להדגיש את הצורך להוסיף ולהתקשר אל הרבי מתוך אמונה ש"לא עזב הרועה את צאן-מרעייתו". בשיחותיו באותם ימים הוא אומר: "מי שהכיר את הרבי במשך שלושים שנות נשיאותו, יודעים, שהרבי לא יעזוב את חסידיו לבדם... השינוי היחיד שנעשה אצלנו הוא, שבעבר היה יכול משהו לחשוב, שבהיכנסו לרבי הוא יכול לספר את הדברים שברצונו לספר ולהעלים את הדברים שברצונו להעלים מהרבי; אבל עכשיו ברור לכול שהרבי יודע גם את הדברים שנמצאים אצלנו בהעלם" (שבת פרשת תרומה תש"י).

הרבי אף אמר, שגם עכשיו יכולים לקבל הוראות מאת אדמו"ר הרי"צ, והסביר (י"ב בתמוז תש"י): "מצינו בתנ"ך: 'ויבוא אליו מכתב מאליהו הנביא' – כמה שנים לאחר שיעלה בסערה השמימיה! ואס-כן, מהי התמיהה שגם עכשיו משיך הרבי לשלוח?!... באיזה אופן להודיע – יש לרבי הדרכים שלו, ואין אנו צריכים לדאוג באיזה אופן יודיע הרבי; יכולים לסמוך עליו!..."

השפע פתוח לכול

הדברים מבוססים על דברי הזוהר, שמבוארים בהרחבה בספר התניא (איגרת-הקודש ס' כז): "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיהו" [=צדיק שנפטר נמצא בכל העולמות יותר מבחיין]. ההסבר הוא, ש"בהיות הצדיק חי על פני האדמה", הייתה נפשו מלוכשת בתוך הגוף, ותלמידיו לא יכלו לקבל אלא את ההארה היוצאת ממנו "על-ידי דיבורו ומחשבותיו הקדושים"; אבל לאחר פטירתו "יכול כל הקרוב אליו לקבל חלק מבחינת רוחו שבגן-עדן, הואיל ואינה בתוך כלי ולא בבחינת מקום גשמי".

כותב כ"ק אדמו"ר הרי"צ (איגרות-קודש כרך י, עמ' קלו): "כאשר חסידים מתאספים ביום הילולא ומספרים סיפור חסיד, שרים ניגון חסיד, מדברים דברי התעוררות ולומדים מאמר חסידות – מתאספים חסידים למעלה בהיכלי נשיאי חב"ד. הרבי, בעל הילולא, נושא רינה ותפילה בעד כל החסידים ובני-ביתם, וכולם עונים ואומרים: 'אמן, אמן, כן יהי רצון'."

ועוד (איגרות-קודש כרך ד, עמ' רמ): "כאשר חסיד מצוין יום הילולא על-ידי לימוד בתורה בעל הילולא והתנועות חסידיות – מהווים לימוד זה והתנועות זו פדיון-נפש לבעל הילולא, המעורר רחמי שמים על החסיד ועל בני-ביתו".

גם מי שלא הכיר

הקשר עם הצדיק מתקיים לא רק על-ידי מי שהכירוהו בחייו. "אף מי שלא הכיר את הצדיק בעודו בחיים חיות בעלמא דין, רק שלמד בספריו הקדושים, ונהנה מזיו תורתו ומתחזק על-ידי זה בעבודת הבורא – בוודאי גם הוא נקרא תלמידו, כי מאמין הוא בצדיק זה ומקבל ממנו אור תורתו; הענף נמשך לשורשו" (קונטרס ההשתטחות).

אולם ברור ש"מי שהיה אצל צדיק הדור, באיזה זמן שהוא, והאציל לו ברכתו הקדושה, הנה אור הקדושה חופף על ראש המתברך, ומברכתו יבורכו זרעו וזרע-זרעו ההולכים בעקבותיו בשמירת התורה והמצווה. בעליית נשמת הצדיק, בעילוי אחר עילוי, ניתוסף אור קדושה גם במי שזכה להתברך ממנו" (אגרות-קודש אדמו"ר הרי"צ כרך ה, עמ' קסז).

מסופר כי העגלון של הרבי הרש"ב, יהודי פשוט, אמר פעם לחסידים: "הרבי שלכם פחדן! כשהוא רואה מרחוק את ה'אוהל' (של אבותיו, ה'צמח-צדק' והמהר"ש), הוא מחוויר, וכשהתעלה עצרת כמעט אינו יכול לקום. אני עוזר לו לרדת, ואך בקושי הוא מגיע לפתח. הוא נוקש בדלת, מקשיב ומחכה, ורק אז נכנס ופניו לבנים כסיד. אבל אני לא מפחד מכלום! אני נכנס בלי לדפוק, עומד ומסתכל כמה שאני רוצה, ויוצא..."

ורעייתו התייצבו במשרדו של הרופא. רק לאחר שנכנסו פנימה נוכחו כי בדיוק באותו יום נעדר הרופא הקבוע מעבודתו ואת מקומו ממלא רופא אחר. ה'התייעצות' הרפואית הייתה אפוא קצרה מהמתוכנן, ובני הזוג זילברשטיין שבו לביתם במפח-נפש.

בתוך כך הגיע ג' בתמוז תשנ"ד –

ממנה, כביכול, ובעלה יתלווה אליה וינסה לקשור שיחה עם הרופא.

זה לא היה פשוט כל-כך. התברר להם שכדי להיבדק אצל הרופא הזה עליהם להצטייד בהפניה מרופא המשפחה. לאחר שהשיגו את ההפניה, נקבע להם תור לעוד שלושה חודשים.

מועד התור הגיע. הרב זילברשטיין

היום שבו הוכה העולם בבשורה המרה על הסתלקותו של הרבי מליובאוויטש. לקראת ה'שלושים' החליט הרב זילברשטיין לקיים עצרת גדולה, שאליה יזמנו כל יהודי איטקה המופיעים ברשימת-הקשר שלו.

בהזמנה שנשלחה לקראת העצרת הופיעה תמונתו של הרבי בלוויית הסבר על אהבתו ודאגתו לכל יהודי באשר הוא, בצירוף דברים ממקורות חז"ל על השפע הרוחני המיוחד שהצדיק מאציל, גם לאחר הסתלקותו, להולכים בדרכיו.

הרב זילברשטיין החליט לשגר הזמנה גם לכתובתו של הבן הרופא. "מה יש להפסיד?", אמר לאשתו, "או שיבוא או שלא יבוא, ובמקרה הגרוע ביותר תתקשר מזכירתו ותדרוש להוציא את שמו מרשימת המכותבים של בית-חב"ד".

העצרת התקיימה והרופא לא בא. חלפו כמה ימים ופתאום מתקבל טלפון מהאב. "אין לנו מילים להודות לך", אמר בהתרגשות.

"יש כאן אי-הבנה מסויימת", אמר הרב זילברשטיין. "עדיין לא הצלחתי לשוחח עמו".

האב הופתע. "אמש ישבנו בבית ופתאום צלצל הפעמון. לתדהמתנו, הבן האובד עומד בפתח. אי-אפשר להסביר כמה התרגשנו. הוא ישב קצת ואחר-כך הלך. לא העזנו לשאול אותו מה גרם לביקור המפתיע. היה ברור לנו שאתה גרמת לכך".

הרב זילברשטיין הרזה רגע ואז סיפר לאב על ההזמנה ששלח לבנו. "זהו!", התפרץ האב, "ידעתי!". כעבור רגע הוסיף: "כשהיה בנו ילד שלחנו אותו למחנה-קיץ של חב"ד ומאז הוא נשא בארנקו את תמונת הרבי. אין לי ספק שהתמונה עם המילים שנלוו לה פרטו על עצב חבוי בנפשו. אחרת אין הסבר להופעתו הפתאומית לאחר כמעט שלוש-עשרה שנים!".

עברו עוד כמה שבועות והאב מטלפן שוב אל הרב זילברשטיין. "לפני כמה דקות התקשר הבן וביקש שנשלח אליו את זוג התפילין שלו", בישר באושר. "נראה שמתחולל בנפשו מהפך של ממש".

כחודש חלף מאז השיחה הקודמת והנה עוד שיחת טלפון מהאב. הפעם הוא בוכה ומתקשה להוציא מילה מפיו. "מה קרה?", נחרד הרב

זילברשטיין. כעבור דקותיים נרגע האב וסיפר: "עכשיו בישר לנו בנו כי נפרד מאשתו הלא-יהודייה. אנחנו מרגישים שקיבלנו אותו בחזרה".

מאז שיחת הטלפון הראשונה אל הרב זילברשטיין חלפו, כאמור, כעשר שנים. בימים האלה עומד הרופא לשאת אישה יהודייה ולהקים בית יהודי כשר ונאמן.

שליחות שהתבצעה כעבור עשר שנים

מעניינת של אביה, הרב לאו, עם הרבי".

ברכה שנתנה תקווה

וכך סיפרה: "לאחר שהעניק הרבי לאימי דולר נוסף עבור יוסי, שוחחו אבי והרבי בענייני מקוואות. בסיום הפגישה פנה אליי הרבי, נתן לי דולר ובידני בהצלחה רבה, ולאחר מכן העניק לי דולר נוסף. זה תני לסופר שיכתוב את פרשיות התפילין של יוסי לפני הבר-מצווה שלו". זו הייתה בעצם חזרה על הברכה שהעניק להוריי. אני חייבת להודות, שהברכה הייתה נראית רחוקה מאוד במציאות המרה שבה היינו שרויים באותה שעה, ודברי הרבי נסכו בנו ביטחון.

"זה כעשר שנים אני נושאת עמי את הדולר. הוא עבר מארנק לארנק. עתה ביצעתי את השליחות והעברתי לסופר שכתב את הפרשיות של יוסי. כאשר שמע הסופר את סיפורו של הדולר, החזירו לנו ועתה הוא שוב שמור עמי".



הרב לאו מציג את הדולר לפני מסירתו לנכדו

אתה יכול לראות שנכתב עליו בזמנו: 'למסור ביום בר-המצווה לברכה עבור יוסף בן מרים נ"י'. כשדמעות ניגרות על לחיי מסר הסבא, הרב לאו, את הדולר לידי נכדו, ושוב אמר: "את זה נתן הרבי מליובאוויטש להעביר לך היום".

דמעות התרגשות

בין כאלף המזומנים באולם נכח באותה שעה גם א' סמית, שפרסם את הסיפור לימים בשבועון "כפר חב"ד". מספר סמית: "אודה ולא אבוש, דמעות ניגרו גם מעיני ומעיני רבים בקהל. למחרת החגיגה פגשתי את הגב' מרים סורוצקין, אימו של יוסף, והיא הואילה לחשוף לפניי פרטים נוספים מאותה פגישה

לפני כארבע שנים, אור לכ' באלול תש"ס, נערכה בנתניה חגיגת בר-המצווה של יוסף סורוצקין. החגיגה הייתה מרגשת במיוחד משום שיוסף, נער חביב ומחונן, נולד עם נכות פיזית של מאה אחוזים, ובמאמצים גדולים של הוריו, עם כוח רצון עז שלו, הגיע עד הלום.

ההתרגשות הכללית גברה בשעה שסב החתן, הרב ישראל-מאיר לאו, אז הרב הראשי לישראל, התייצב לצד נכדו ופתח בדברי תורה וברכה. בסוף דבריו אמר בהתרגשות גדולה: "זה בעצם נס גלוי, ואני חייב לשתף אתכם בו, משום שאני חייב למלא כאן שליחות-קודש ולסגור מעגל".

לתת ביום הבר-מצווה

והוא סיפר: "לפני כעשר שנים, ביקרנו אני, זוגתי הרבנית ובתי, אם בר-המצווה, אצל הרבי מליובאוויטש. היה זה ביום ראשון, י"ז בסיון תש"נ, בעת 'חלוקת הדולרים' המפורסמת. סיפרנו לרבי על מצבו הרפואי של יוסי. באותו זמן היה מצבו קשה ודעתם של הרופאים הייתה פסימית מאוד.

"הצגנו את חוות-דעתם לפני הרבי, ואז – בניגוד לכל מה שכולם חשבו ואמרו – נתן הרבי ביד הסבתא של בר-המצווה, זוגתי הרבנית, דולר נוסף ואמר: 'כאשר הילד יגיע לבר-המצווה שלו תמסרו לו זאת' [את הדולר]. באותם רגעים היו הדברים האלה נראים מנותקים מן המציאות לחלוטין, אך הרבי אמר זאת בביטחון שנסך שלווה וביטחון בכלונג".

בחרדת-קודש הוציא הרב לאו את הדולר מכיס מעילו ואמר: "בזה אני ממלא את השליחות שהוטלה עליי ועל זוגתי הרבנית על-ידי הרבי מליובאוויטש לפני יותר מעשר שנים, למסור לך את הדולר. הנה,

קבוצת גפן - המבטחת המורשת של הציבור הדתי

מומלץ בכל פה!

ביטוחי שיניים לכל המשפחה

טיפולים מהיום ליום

ללא קשר למצב הפה

מאמינים בביטוח כהלכה

1800-39-33-39

רשת גני חב"ד

להתחיל את החיים ברגל ימין

מאות גני-ילדים מעולים, בכל רחבי הארץ, ממתנינים לילדיכם

מוקד ארצי (24 שעות ביממה):

1700 700 358

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

נפילת אפים

שאלה: מה משמעותה של 'נפילת אפיים'?

תשובה: כתבו הפוסקים: "עיקר 'נפילת אפיים' הוא מנהג שנהגו בו כל ישראל מימות עולם". אברהם נפל על פניו כשנתבשר בלידת יצחק. כל ישראל נפלו על פניהם כששרתה השכינה במשכן. משה ואהרן נפלו על פניהם בחטא המרגלים, שלוש פעמים בשעת מחלוקת קורח ועדתו, וכן במעשה 'מי מריבה'. כך עשו יהושע בן-נון, דוד המלך, וכל העם במעשה אליהו בהרהר-כרמל. בחסידות חב"ד מבואר שנפילת אפיים היא מסירת-הנפש והביטול המוחלט ביותר כלפי הקב"ה.

המנהג המקורי היה ליפול עם הפנים על הארץ, אולם אסור לעשות זאת על רצפת אבנים אלא במקדש בלבד, ואם לא מצמידים את הפנים בקרקע אלא מטיים על הצד, מותר אפילו על רצפת אבנים. בדורותינו לא נהגו ליפול על הפנים ממש, אלא רק מכסים את הפנים בבגד או בטלית כסימן, אלא למנהג האשכנזים בימים נוראים שמתחווים

על הקרקע, ואז אכן חייבים לכסות את הפנים. על-פי הקבלה נפילת אפיים נעשית בישיבה. נהגו להטות על צד שמאל, ובשחרית, כשהתפילין בצד שמאל, מטיים על יד ימין. שליח-הציבור, העומד מימין הארון, טוב שיטה ראשו מעט כלפי הארון.

על-פי הקבלה אומרים בשעת נפילת אפיים "אליך ה' נפשי אשא" (תהילים כה). מכיוון שיש סכנה כשאומרים זאת ללא כוונה, לכן נמנעו מלאמרו בקהילות אשכנז, ואומרים במקומו את פרק ו. בקהילות ספרד אומרים "נפשי אשא", אך אין מכסים את הפנים, מאותה סיבה. למנהג חב"ד מכסים את הפנים וגם אומרים את המזמור.

מקורות: בראשית יז, גי. ויקרא ט, כד. במדבר יד, טז. טז, כב. יז, יכ. יח, טז. שופטים יג, כ. מלכים א-יח, לט. דברי הימים א, כא, טז. ב"מ נט, כב. זר ח"ג קכב. רמב"ם הל' ע"ז פ"א ה"ו ז' ובכ"ט י"א. רבנו בחי" במדבר טז, כב. שו"ת הריב"ש סימן תיב. טוש"ע או"ח סי' קלא, ונו"כ. שו"ע אדמו"ר הזקן שם ס"א-ב. לקוטי-תורה דברים דף לב, ג.

תיקון למדור הקודם: על-פי הרמ"א די לאכול משהו ולשתות משהו בין בשר לדגים.

"שולחן שבת" עושה לכם שבת אחרת

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ללא תוספת דמי משלוח): "יודאיקה", 1-700-704120

